

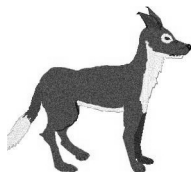
PETRALOUISE MURIS

72 HOOG

'72 hoog'

geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris
lees of voorleesboek voor kinderen rond acht jaar en ouder
Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk beschermd.

BLADZIJ

3
7
10
15
18
23
26

HOOFDSTUK

1 De vossenburcht.
2 Kleding voor de prins.
3 Romeo wordt ontmaskerd.
4 Romeo moet zich bewijzen.
5 De hoogste wolkenkrabber.
6 72 hoog.
7 De vrijheid.

Bericht uit de AD Haagsche
Courant van 21 februari 2011.

Vos twee weken op 72ste verdieping

Londen. Een vos heeft de trappen van de hoogste wolkenkrabber van Groot-Brittannië beklommen. Het roofdier verbleef twee weken lang op de 72ste verdieping van de Shardtoren, die in aanbouw is in Centraal-Londen. De vos leefde al die tijd van eten dat bouwvakkers hem toewierpen. Hij liet zich lastig vangen. Pas na vele pogingen in de 233 meter hoge toren stapte het dier in een kooi. De vos is Romeo genoemd en naar een opvangcentrum buiten Londen gebracht.

HOOFDSTUK 1 DE vossenburcht.

Romeo is verliefd op de prinses en zij op hem.

Hij vindt haar zo lief dat hij met haar wil trouwen.

Hij ziet haar elke dag.

Vandaag zullen zij elkaar ontmoeten onder de dikste boom in het bos.

Romeo wacht al uren maar zij is er nog steeds niet.

Hij ligt, staat of zit, dan neemt hij het besluit om haar op te zoeken.

Hij trippelt langs de hoge doornstruiken, daarachter is haar vossenburcht.

De vossenburcht is een prachtig hol in een rots, het is een Koninklijk vossenhol.

Als hij daar aankomt staan er twee sterke vossen voor het hol, dat zijn de wachters.

‘Wat kom jij doen?’ vragen zij en laten hun snijtanden zien. Romeo wordt bang, hij fluistert: ‘ik ben Romeo, ik kom voor de prinses, ik wil met haar trouwen.’

‘Jij? Een gewone vos? Niets daarvan, scheer je weg.’

Zij kruisen hun lansen en zeggen: 'alleen een prins mag met onze prinses trouwen! Jij mag er niet door.'

'Wie zijn jullie wel om mij weg te sturen?' jammert Romeo.

'Ik ben haar vriend, ik wil haar zien, zij verwacht mij.'

'Wij zijn de Koninklijke wachters, wij bewaken dit Koninklijke hol, er mag niemand binnen.

Als jij niet weggaat nemen wij jou gevangen.'

'Maar, maar,' jammert Romeo. 'De koning weet ervan.'

'De koning? Die heeft ons bevolen om jou buiten te houden. Maak dat je wekomt, lelijke vos!'

Romeo loopt langzaam weg met zijn staart tussen zijn achterpoten. Af en toe kijkt hij verdrietig om.

Hij zoekt een plekje in de buurt om op zijn vriendinnetje te wachten. Hij valt in slaap.

Midden in de nacht schrikt hij wakker doordat iemand hem aanraakt.

'Pst, Romeo ik ben het..., prinses Julia.

Het spijt mij dat jij op mij moest wachten, ik mocht niet weg.'

Romeo staat ineens rechtop.

'O liefje, er stonden wachters voor jullie hol, ik mocht er niet in. Ik hoopte dat jij mij hier zou zoeken.

Ik hou zo van jou Julia.'

'Ik ook van jou lieve Romeo maar nu moet ik weer snel terug. Morgen zie ik je bij de ingang van mijn hol.

Welterusten.'

'Slaap lekker Julia, tot morgen.'

Als de zon net op is en de vogels zingen, loopt Romeo vrolijk fluitend naar de vossenburcht.

Weer wordt hij tegengehouden en weer wordt hij weggestuurd.

Hij is al diep in het bos als de prinses uit het hol komt.

‘Dag heren,’ zegt zij tegen de wachters. ‘Ik blijf hier even wachten. Ik verwacht mijn vriendje.’

‘Gaat u maar gerust weer naar binnen,

Koninklijke Hoogheid, die lelijke vos is hier al geweest.

Laat uw vader maar niet horen dat u met een gewone vos omgaat, dan mag u vast het hol niet meer uit.

Wij mogen hem niet binnenlaten, wij moeten hem wegsturen van uw vader.’

‘Nee toch!’ jammert zij en loopt huilend naar binnen.

Haar vader troost haar, hij zegt: ‘lief meisje, jij kunt alle vossen op de hele wereld krijgen, als het maar prinses zijn. Jij kunt niet met een gewone vos trouwen.

Ik wil prinselijke kleinkinderen want één daarvan zal Koning worden.

Ik kan toch geen boer of een verkoper op de troon zetten? Die kunnen niet eens regeren. Huil maar niet.

Hier, eet een paar bessen daar knap je van op.’

‘Ik wil niet eten, ik wil Romeo. Mijn Romeo is de liefste vos op de aardbol.’

‘Vergeet die vos. Ik zal prinses uitnodigen, dan kun jij er eentje uitkiezen.

Ik laat meteen een mooie jurk voor jou maken, welke kleur wil jij?’

'Nee vader, ik wil geen prins en geen jurk, ik wil Romeo!
De prinses huilt harder en harder maar het helpt haar niets.
Haar vader luistert niet, hij laat meteen een nieuwe jurk
maken voor zijn dochter.
Zij moet er immers mooi uitzien als de prinsen komen?
De prinses moet gehoorzamen.

Drie naaisters komen haar maat opnemen en laten de
mooiste stoffen zien.
De prinses werkt niet mee, telkens stuurt zij de naaisters
weg.
Opeens krijgt zij een plan, zij wil toch een nieuwe jurk.
Zij wil die nieuwe jurk ruilen voor de oude kleding van de
kokkin.
Zo zullen de prinsen haar erg lelijk vinden en niet met haar
willen trouwen.

Nu mogen de naaisters
komen en al gauw heeft
de prinses de mooiste
stoffen en knopen en
gouddraad uitgezocht.

De vlijtige handen van
de naaisters zetten in
een mum van tijd een
mooie jurk in elkaar.
De naaisters vragen:
'vindt u deze jurk mooi
majesteit?

'Is deze jurk goed?'

'Prachtig. Deze jurk is prachtig!' jubelt de prinses.
Zij stuurt de naaisters weg.

HOOFDSTUK 2 KLEDING VOOR DE PRINS.

Overal is het verhaal rondgegaan dat de prinses zal trouwen.

Alle dieren in het bos weten dat er prinses naar de vossenburcht zullen komen.

Zij weten ook dat de prinses één van hen zal kiezen.

Romeo heeft dat ook gehoord, hij zit op een boomstam en komt er niet vanaf, ook niet om te eten.

Hij is boos, verdrietig en teleurgesteld.

Zijn moeder is ook verdrietig en zijn vader wordt er boos om.

Zijn zusjes vinden hem zielig en zijn broers vinden hem dom.

Dan komt oom Jos vos onverwachts langs.

Oom Jos vos weet altijd een oplossing voor problemen.

Als iemand het moeilijk heeft, geeft hij raad.

Hij ziet Romeo op de boomstam zitten en vraagt: 'is er iets aan de hand mijn jongen?'

'Hij heeft liefdesverdriet!' schreeuwen zijn zusjes.

'Ach, hij stelt zich aan!' roepen zijn broers.

Oom Jos wrijft in zijn baard. 'Liefdesverdriet? Is Romeo verliefd? Op wie? Heeft het meisje al een ander vriendje?'

De meisjes schreeuwen: 'hij is verliefd op de prinses, maar die trouwt met een prins.'

'Tja, hier moet ik even over nadenken.'

Oom Jos meent: 'ik weet wel dat wij hem moeten helpen.'

'Wacht, ik weet al wat, Romeo moet als prins verkleed naar de vossenburcht gaan. Hebben jullie mooie kleren en kunnen jullie daar wat van afstaan?'

Mag ik ook een lok van jouw mooie haar, nicht Annet?'

Annet reageert: 'onze nieuwe jurken? Onze nieuwe kleding? Mijn haar? Nee toch! Is dat **echt** nodig oom Jos?'

'Ja,' zegt oom Jos: 'ik laat van jullie kleding een kostuum maken. Een prinsenpak. En jouw haar is voor een snor. Zo heeft niemand in de gaten dat Romeo geen prins is.'
'Goed bedacht oom Jos!'

Alle broers en zussen brengen meteen hun nieuwste kleding wat heel erg lief is.

Oom Jos vos gaat met de stapels kleding naar zijn vrouw.

'Vrouw, maak hier een fraai kostuum van.

Het moet er zo uitzien als dat het van een Koning is.

Het is voor neef Romeo, die moet het op zijn bruiloft aan.'

'Het lijkt wel of hij met een prinses zal trouwen.' lacht zij.

'Dat gaat hij ook.'

Zijn vrouw gaat meteen aan het werk.

Zij zoekt de mooiste kleding uit en knipt het in stukken.

De overige kleding brengt oom Jos weer terug.

Daarna maakt hij van Annets haar een mooie snor.

Die moet Romeo straks onder zijn neus plakken.

Intussen rent de prinses met haar mooie jurk naar de keuken in de vossenburcht.

'Mevrouw, wilt u deze jurk hebben? Ik pas hem niet meer.' jokt de prinses.

De kokkin zegt verbaasd: 'die jurk? Mag ik die jurk hebben? Voor niets?'

'Past u deze jurk eens?' vraagt de prinses.

'Straks, ik ga een taart bakken, mijn handen zijn vol deeg.'

'Dan geef ik deze jurk aan het kamermeisje.' jokt de prinses.

‘Geef hem toch maar hier, ik was mijn handen wel.’ zegt de kokkin vlug.

Zij doet haar schort af en haar kleding uit.

Zij past de jurk en die zit als gegoten.

‘U ziet er mooi uit!’ lacht de prinses. ‘Uw oude kleding heeft u nu niet meer nodig, ik gooi het meteen weg.’

De prinses holt weg.

‘Wat moet ik nu?’ denkt de kokkin. ‘Ik kan toch niet in mijn ondergoed gaan koken?’

Er spettert vast vet op deze mooie jurk.

Ik kan toch niet kliederen met deze mooie jurk aan?

Ik draag wel mijn jasschort en hang die jurk in mijn kast.

Als de prinses in haar kamer is, doet zij de kleding van de kokkin aan. Er prijken vetvlekken en deegklodders op.

De prinses lacht: ‘ha, ha, ik lijk wel op een keukenmeisje.

Dit doe ik morgen aan als de prinsen komen en ik draag een pruik van grijze wol.

Niemand zal mij herkennen en als dat wel zo is, wil niemand meer met mij trouwen.’

Zij weet nog niet dat Romeo ook zal komen.

Niemand zal hem herkennen omdat hij als prins vermomt is en een valse snor zal dragen.

Zijn tante doet haar best om de prinsenkleding af te krijgen.

Zij werkt tot diep in de nacht.

HOOFDSTUK 3 ROMEO WORDT ONTMASKERD.

Het prinsenpak hangt keurig op een hangertje, het glanst in de opkomende zon.

Oom Jos kan niet wachten, hij wil de kleding meteen naar Romeo brengen.

Omdat het niet mag kreuken hangt hij het over zijn armen en rent ermee naar Romeo's hol.

Die geeuwt: 'ik wil dat niet aan, de prinses kiest mij toch niet. Nee hoor, zij kiest vast een rijke prins.

Oom Jos, iedereen kan toch zien dat ik een gewone vos ben, zelfs in dat mooie pak.'

'Welnee, ik heb een nepsnor bij mij, plak die onder jouw snoet. Jij moet opschieten, ik wil dat jij de eerste bent die in de vossenburcht aankomt.'

'Uh, maar... , als zij mij vragen hoe ik heet en waar ik woon? Wat moet ik dan zeggen, oom Jos?'

'Zeg dat jij uit Vosrika komt en dat je heel rijk bent.

Een naam verzin jij maar.

Doe de sieraden van oma om want die zijn echt, jij moet er rijk uitzien.'

Terwijl oom Jos erbij staat, kleedt Romeo zich om.

Hij ziet er geweldig uit.

Zelfs oom Jos herkend hem niet met die nepsnor.

'Ik zie dat jij klaar bent, ga nu.'

Romeo zegt: 'bedankt oom Jos, bedankt voor al uw moeite.'

Het is druk om de vossenburcht, er lopen veel soldaten.

Romeo is erg zenuwachtig, hij hoopt dat hij niet herkend wordt. Hij loopt langzaam naar het Koninklijke hol.

De wachters deinzen opzij als Romeo naar binnen wil.

‘Wie bent u?’ vragen zij.

‘Ik ben prins Moreo de eerste uit Vosrika. Ik kom de prinses bezoeken.’

De wachters bonken met hun lansen op de grond en roepen: ‘prins Moreo van Vosrika!’

Romeo mag naar binnen.

Hij wordt door lakeien naar een grote balzaal gebracht, er zijn al veel prinses.

Romeo loopt statig de balzaal in en wordt meteen door de koning aangesproken.

‘Ach,’ zucht de koning: ‘u komt van ver neem ik aan? Bent u niet vermoeid?’

‘Ik heb nog energie genoeg om te dansen,’ grinnikt Romeo: ‘ik zal even kennis met u maken, ik ben prins Moreo uit Vosrika. Onze familie is enorm rijk, daarom hoop ik dat de prinses mij uitkiest.’

‘Tja,’ zucht de koning weer: ‘u draagt veel prachtige kettingen en fonkelende ringen. Ik kan wel zien dat u rijk bent. Is uw land groot?’

‘Vosrika is enorm groot, het duurt een leven om er doorheen te reizen.’

Romeo verzint, verzint en verzint, hij verzint zoveel dat hij straks niets meer weet te onthouden.

Gelukkig komen er meer prinses binnen.

Nu loopt de koning op **hen** af.

Romeo merkt dat de koning veel naar hem kijkt.

Hij krijgt het er benauwd van.

De koning wijst zelfs naar hem.

‘Oei,’ denkt Romeo: ‘ik heb hier spijt van.’

Ik lieg en bedrieg, als niemand het maar ontdekt.’

Ondertussen is de prinses in de keuken.

‘Kokkin, waarom draagt u mijn jurk niet?’

Vooruit doe hem aan! Ik heb hier een hoedje met een voile (zeg Voe waale). Doe dat sluiertje voor uw gezicht en doe mijn schoenen aan. Ga meteen naar de balzaal.’

‘Waarom?’ vraagt de kokkin. ‘Ik moet hier nog veel doen.’

‘Vanaf nu bent u de prinses. Vlug, ga nu.’

Als de kokkin de keuken uitloopt, doet de prinses gauw het schort van de kokkin voor.

‘Keukenmeid, wat sta je daar te niksen?’ Klinkt het achter haar. ‘Schiet eens op!’

Pak een borstel en boen het aanrecht, dat moet schoon zijn voordat ik de salades maak.’

Er staat een dikke kok achter de prinses, hij bekijkt haar alsof zij een vuil lapje is.

‘Ja meneer!’ De prinses gaat meteen aan het werk.

De kokkin komt in de balzaal, zij doet alsof zij de prinses is. De prinsen klappen voor haar.

Zij vinden het jammer dat zij haar gezicht niet kunnen zien. Haar gezicht is bedekt door de voile.

Zij denken dat de prinses erg lelijk is.

Sommige prinsen lopen meteen weg maar anderen doen hun beklag bij de koning.

Die loopt met grote stappen op de kokkin af.

Hij herkend de kokkin niet, hij schreeuwt: ‘dochterlief, waarom draag jij die afschuwelijke hoed!’

De kokkin fluistert heel zacht: ‘ik draag deze hoed omdat de prinsen dan niet zien hoe mooi ik ben.’

‘Mm, jij hebt gelukkig jouw nieuwe jurk aan.

Ik wil dat jij eerst met prins Moreo danst want die is steenrijk en heeft een heel groot land. Ik hoop dat jij hem kiest.’

De kokkin buigt en de koning wenkt Romeo.
Zij denkt dat zij voor het eerst in haar leven met een heuse prins danst.

Zij kijkt door haar voile en ziet hoe knap hij is.
Romeo zegt: ‘pst, ik ben het!’
De kokkin weet niet wat hij daarmee bedoelt.
Zij giechelt omdat zij hem leuk vindt.
De koning grinnikt ook, hij is blij dat zijn dochter die rijke prins zo leuk vindt.

Plots niest Romeo, zijn snor schiet als een pijl door de balzaal. Alle prinsen lachen erom.

‘Wat zie... ik?’ De koning krijgt grote ogen, hij schrikt van de vliegende snor.

‘Maar, dat is een nepsnor! Ben jij wel een prins?’

Jij komt mij bekend voor!

Ben jij niet die Romeo die hier altijd rondhangt?

Ach, nu begrijp ik het, prins M, O, R, E, O! Spel ik dat goed?

Jij hebt de letters van jouw naam door elkaar gehutseld!

Moreo is Romeo. Wachters grijp die vos!’

Zij vragen: ‘wat moeten wij met hem doen?’

‘Trek die prinsenkleding van zijn lijf en gooi hem in het hok!’

Romeo wordt meegenomen en de kokkin danst met de echte prinsen totdat haar voetjes pijn doen.

Dan vraagt de koning: ‘heb jij al iemand uitgezocht om mee te trouwen, mijn kind?’

‘Vader,’ fluistert de kokkin zacht: ‘ik wil die prinsen niet.

Ik wil alleen die mooie Moreo. Hij heeft zoveel moeite voor mij gedaan, ik wil hem alleen.’

De koning klapt in zijn handen als teken dat het feest erop zit en loopt met de kokkin de balzaal uit.

Hij moppert: 'jij hebt mij niet gelukkig gemaakt, mijn kind.

Waarom fluister jij steeds?

Jij weet toch dat ik dat niet netjes vind.

Vooruit ga naar je kamer, dan trouw jij maar niet!

De kokkin rent naar haar eigen kamertje bovenin de vossenburcht.

Zij vond het feest leuk maar zij is toch blij dat het voorbij is.

De koning moppert nog steeds als hij door de gang loopt naar het hok waar Romeo is. Er staan soldaten voor.

'Soldaten, laat mij even in het hok. Ik wil met die vos praten!'

De deur gaat krakend open.

Romeo buigt diep als de koning binnenkomt.

De koning schreeuwt kwaad: 'mijn dochter wil alleen met jou trouwen! Waarom wil zij zo'n leugenachtige armoedige vos!'

'Het spijt mij Sire, ik hou zo van uw dochter.

Mag ik alstublieft met haar trouwen?'

'Als jij maar niet denkt dat jij haar zomaar krijgt!

Bewijs maar eerst wat jij waard bent, daarna zal ik nog wel zien of jij goed genoeg bent om prins te worden.

Ik ga eerst bedenken wat jouw eerste opdracht is, tot het zover is, blijf jij maar hier!'

Romeo zucht.

Dan loopt de koning het hok uit en sluit de deur achter zich.

HOOFDSTUK 4 ROMEO MOET ZICH BEWIJZEN.

De koning denkt een oplossing te hebben.
Hij wil niet eens dat Romeo met zijn dochter trouwt.
Als hij Romeo bij zich laat roepen zegt hij: 'jij moet op de snelweg lopen en tussen de auto's rennen.
Denk er om, er kijken soldaten aan de zijkant van de weg.'

Dat is een gemene zet van de koning, hij wil dat Romeo verongelukt.

Romeo rent samen met twee soldaten het bos uit.
Achter het bos is de snelweg.
Romeo durft niet over te steken, het is er enorm druk.
Er rijden talloze auto's.
Hij doet het toch.

Dan gebeurt het: 'ie, ie, ie!' Auto's remmen voor de vos.
Zij kunnen door hun snelheid de vos niet ontwijken.
Een auto botst tegen de vos en die vliegt door de klap met een boog door de lucht.
Hij valt als een wonder op de middenberm.
Algauw staan vele auto's stil, er onstaat er een file.
Als de politie er is, rent de vos plotseling langs de auto's het bos in. Hij kijkt niet meer achter zich, hij wil naar de koning.
Hij hoopt dat hij met de prinses mag trouwen.

De koning vindt het jammer dat de vos er nog is en levend voor zijn troon staat.
Hij wriemelt aan zijn neus en zegt: 'midden in het bos staat een dikke oude boom. Hij moet tot in de kruin klimmen.'

Weer rennen de soldaten met Romeo mee.

Romeo kijkt omhoog. De boom reikt tot bij de wolken.
Het is al moeilijk om in een boom te klimmen maar het ergste is, hij moet er ook nog uit.
Romeo heeft hoogtevrees, hij wil niet in de boom.
Toch doet hij het.
Het duurt een hele tijd voor hij op de eerste tak uitblaast.
Hij moet nog hoger.

De soldaten kijken toe hoe Romeo klimt, zij roepen: 'hoger, de koning wil dat jij hoger klimt. Tot in de kruin!'

Arme Romeo.

Hij klimt verder en verder de boom in en uiteindelijk bereikt hij de top.

De boom is stokoud, zijn takken kraken en dan gebeurt het: 'kr, kraak!'

De kruin breekt af en Romeo tuimelt naar beneden.

Als hij stil blijft liggen, rennen de soldaten naar de koning.

'Hij is dood, hij is dood!' roepen zij.

Nu is de koning blij, eindelijk is hij van die vos verlost.

Romeo komt bij door heftige pijn in zijn poot.

Hij staat op en strompelt naar het hol van oom Jos.

'Jouw poot is gebroken, hoe komt dat?'

Romeo vertelt van de koning en van de opdrachten.

'Jij bent gek!' reageert oom Jos.

Ga toch niet terug naar die vossenburcht.

Trouw toch niet met die prinses er zijn andere meisjes.

Straks breek jij nog meer dan een poot!'

Romeo jammert: 'straks breekt mijn hart als ik niet met de prinses trouw.'

Toch wacht de vos totdat zijn poot genezen is.

Daarna gaat hij weer naar de vossenburcht.

‘Ik kom voor de koning, ik wil met zijn dochter trouwen.’

De wachters geven door dat Romeo weer eens voor de poort staat.

‘Is hij er alweer? Ik had zo gehoopt dat die dood was. Laat die onnozele vos binnen.’

Nu moet de koning razendsnel iets nieuws verzinnen.

‘Ik wil dat jij een mensenhuis ingaat en terugkomt met iets wat mensen lekker vinden.’

Weer rent Romeo het bos uit, tot op de poot gevolgd door de soldaten.

Aan de rand van de stad ontdekt hij een huis met een grote tuin, het raam staat open.

Hij wacht totdat het donker is en springt dan door een open raam naar binnen.

Romeo loopt op zijn tenen naar de keuken.

Op de keukentafel staat een pot jam, gele jam.

Het is marmelade.

‘Hoe neem ik dat mee?’ denkt Romeo.

Hij rolt de pot van de tafel.

Hij spert zijn bek open en laat de pot in zijn bek vallen.

Oei die pot is moeilijk te dragen, zijn bek doet er pijn van.

‘Grr, woef, woef!’ klinkt het achter hem.

Romeo wordt door een hond gebeten.

Hij kan niets terug doen want zijn bek is vol door de glazen jampot, hij kan alleen het huis uitvluchten.

Hij springt door het open raam en rent net zolang totdat hij weer in het bos is. Nu moet de jam naar de koning.

Romeo wil de pot niet meer in zijn bek. Die moet eruit.

De pot wordt deze keer naar de vossenburcht gerold.

HOOFSTUK 5 DE HOOGSTE WOLKENKRABBER.

De koning is helemaal niet blij als de vos met de jampot terug is.

Hij laat het niet merken want hij heeft ondertussen een nieuw plan verzonnen. Het is de laatste opdracht.

Hij heeft gehoord dat er in Londen een wolkenkrabber wordt gebouwd.

Dat is een **heel** hoog gebouw die de Shard- toren genoemd wordt.

Het gebouw is al 288 meter hoog, daarom wil de koning dat Romeo daar vanaf springt.

Natuurlijk is dat onmogelijk want dan valt de vos dood.

Maar Romeo heeft dat nog niet door.

‘Ach,’ denkt de vos: ‘als ik daar vanaf spring breek ik hooguit een poot.’

Romeo gaat op weg, hij weet niet waar Londen is, dat moet hij overal vragen.

De soldaten lopen als gewoonlijk met hem mee.

Deze keer zijn zij gezellig en praten zij met hem over allerlei zaken. De soldaten weten immers dat dit de laatste opdracht is, dat heeft de koning al gezegd.

Zij denken dat Romeo hun prins wordt.

Na een tijd zien zij het hoge gebouw, het staat nog ver weg. Rond middernacht komen zij in de buurt van het gebouw, het torent boven alles uit.

Als de dieren op het bouwterrein aankomen staren zij omhoog.

Het gebouw is fel verlicht door grote bouwlampen.

De soldaten schrikken: 'oei wat is dat hoog, dat gebouw is veel hoger dan de dikke oude boom. Kijk je wel uit! Wij blijven wel beneden.'

Romeo zoekt een plaats waar hij omhoog kan klimmen. Hij vindt de trap.

Hij heeft nog nooit een trap gezien maar hij heeft in de gaten dat hij zo omhoog kan klauteren.

Hij slaat bij zijn sprongen enkele treden over en al gauw staat hij op de eerste verdieping.

Hij kijkt naar beneden en ziet de soldaten staan.

'Hé! Hier ben ik! Hoera ik ben al boven!'

'Niks hoor,' roepen de soldaten: 'het gebouw is veel hoger.' Romeo kijkt of er nog een trap is en nog één en nog één.

'Ja,' roept hij naar beneden: 'jullie hebben gelijk, ik kan nog hoger.'

Hij rent opgewekt de trappen op want de koning zei dat dit de laatste opdracht was.

Binnenkort zal hij met de mooie prinses mogen trouwen.

Als Romeo op de vierde verdieping staat, kijkt hij weer naar beneden, hij roept: 'ik ben nu al moe maar ik kan nog hoger, ik ben nog lang niet bij de top.'

Hij hoort haast niet wat de soldaten antwoorden, hij schreeuwt: 'ik moet nog hoger!'

Als hij bij de achtste verdieping is zijn de soldaten al erg klein, maar bij de twintigste zijn zij kleine puntjes.

Romeo hoort niet wat zij schreeuwen en zij verstaan hem ook niet. Hij is moe en kruipt in een hoekje, hij rolt zich op.

Voor hij er erg in heeft schijnt de zon en komen de eerste bouwvakkers het terrein op. Het wordt snel rumoerig.

De arme vos trilt op zijn poten, daarnet vond hij zichzelf nog een hele vent maar nu is hij erg angstig.

De kraanmachinisten zitten in hun hoge bouwkransen en betonmolens draaien.

Iedereen is druk in de weer en alles maakt een onbekend geluid.

Romeo verstopt zich in het donkere hoekje, hij hoopt dat niemand zijn kant op komt.

De dag gaat traag voorbij, gelukkig is er is niemand langs geweest.

Dat komt doordat de 20^e verdieping bijna klaar is.

Er liggen nog wel kabels en buizen.

Die moeten andere mensen aanleggen.

Romeo kijkt tussen de bouwsteigers door.

Oei wat is alles klein beneden.

'Waar zijn jullie? Zal ik hier springen? Of toch maar niet? Ik durf het niet, het is heel erg hoog!'

Hij hoort niemand antwoorden alleen het fluiten van de wind om het gebouw.

Hij snuffelt langs de betonnen vloer, hij heeft honger.

Hij heeft nog niets gegeten.

Zijn maag knort en daarom besluit hij om naar beneden te gaan.

Hij trippelt naar de trap en stapt onhandig een tree omlaag. Plots tuimelt hij vier treden omlaag.

Hij staat halverwege de trap.
Hij bibbert en heeft pijn.
Radeloos kijkt hij naar omlaag, de trap lijkt stijl, te stijl voor de vos. Hij durft de trap niet af.
Hij denkt: 'misschien groeit boven iets te eten, misschien groeien er ietsje hoger sappige bessen.
Hij keert zich om met zijn neus omhoog en springt in één keer de trap op.
'Hier ben ik geweest, ik ga naar boven, daar groeit vast iets.' Hij rent weer wat trappen op.

De domme vos weet niet dat er in een nieuw betonnen gebouw niets groeit, zelfs geen schimmel.
Hij is het bos gewend, daar groeien overal lekkere hapjes.
Wat hij ook niet weet is, dat de soldaten terug zijn gegaan.
Romeo is helemaal alleen en hij vindt niets te eten.

Hij ligt 's morgens nog vast te slapen als meneer Parker op de 23 verdieping een steiger wil bouwen.
Hij moet plafonds witten.
Hij schrikt zich een hoedje als hij de vos ziet.
'Ga naar beneden beest, jij hoort in het bos.'
Romeo schrikt ook van de brede man, van schrik loopt hij enkele etages hoger.
Meneer Parker loopt achter de vos aan, hij wil dat de vos uit het gebouw gaat.
Hij schreeuwt en maakt gekke geluiden.
Hij doet een leeuw na en daarna een olifant, hij denkt de vos bang te maken.
Romeo kent die geluiden niet, hij is alleen angstig voor de grote hoogte.
Zo dom als hij is, rent hij weer enkele trappen omhoog.
Meneer Parker is moe en bezweet, hij wil niet meer achter de vos aan.

Hij gaat omlaag, hij vraagt andere mannen om de vos te verjagen. Die hijgen, zuchten en steunen als zij de vos proberen te vangen. Zij proberen het met een touw aan een stok en met een stuk oranje zeildoek. Het lukt niet.

‘Probeer hem te voeren, ik heb brood in mijn trommeltje en witte bonen. Dan grijp ik hem.’

Een ander zegt: ‘laten wij een stuk kip kopen.

Dat lusten vossen en dat is gezonder dan brood met ei met gebakken spek of gekookte witte bonen.’

Als meneer Parker met een stuk kip bovenkomt is Romeo niet meer op die verdieping. Hij denkt dat hij uit het gebouw is. Toch legt hij het stuk kip op de vloer.

Er is weer een dag voorbij.

Meneer Parker is nieuwsgierig of de kip er nog ligt.

‘Mm,’ gromt hij: ‘hij heeft er niets van gegeten.’

Hij raapt het op en roept naar beneden: ‘is die vos beneden? Heeft iemand die vos gezien?’

‘We denken dat hij boven is, beneden heeft niemand hem gezien. Misschien is hij nog hoger gegaan.’

De opzichter staat voor het raam van zijn bouwkeet.

Hij heeft een erg goede verrekijker en tuurt erdoorheen.

‘Alle bakstenen! Dat stomme beest zit op de 60^e!

Ik zie daarboven iets heen en weer lopen.

Ik heb een idee, we maken een soort net, daar vangen wij hem mee.

Alle mannen doen zo hun best maar zij krijgen de vos niet te pakken.

Zij jagen hem zo in het nauw dat hij aldoor hoger gaat.

HOOFDSTUK 6 72 HOOG.

Domme Romeo, hij is nu 72 hoog.

De vos is bang voor mensen,
hij kijkt erg vals als zij te
dichtbij komen.

De bouwvakkers zijn ook bang
voor de vos, zij denken dat hij
zal bijten.

Meneer Parker is niet bang
voor de vos, hij heeft
medelijden met het dier en
gooit vaak voedsel naar hem.

Hij geeft hem ook schoon water in het deksel van zijn
broodtrommel.

Hij laat de vos met rust maar praat wel met hem.

Alle mannen op het bouwterrein willen dat de vos zelf naar
beneden gaat.

Zij hopen elke nieuwe dag dat het beest er niet meer zal
zijn, maar die is er nog.

Romeo staat gevaarlijk dicht bij de rand van het gebouw.

Er staat geen buitenmuur.

Er staan wel steigers maar daar kan de vos gemakkelijk
onderdoor.

De werklui weten niet dat de vos naar beneden moet
springen van zijn koning. Gelukkig durft hij niet te springen.

Algauw weet iedereen in de buurt dat er een vos in het hoge
gebouw is en er niet uit wil.

Er zijn bijna twee weken voorbij en nog is de vos in de hoge
Shard- toren.

Hij leeft van het eten dat hem wordt toegeworpen en dat is niet alleen kip maar ook brood met jam.

Dat de vos niet kan blijven weet iedereen, eens zal iemand hem moeten vangen. Het probleem is dat het gevaarlijk is in het hoge gebouw, omdat het nog niet af is.

Als meneer Parker op de 72^e aan het werk moet, zegt hij tegen de vos: 'zodadelijk komen er mensen. Zij gaan je eindelijk vangen. Jij moet van deze wolkenkrabber.

Jij wilt niet uit jezelf uit dit gebouw.

Zij brengen jou naar een opvangcentrum buiten de stad.

Daarna wordt jij naar een bos gebracht.

Zeg vosje, ik zal jou eerst voeren, daarna hoop ik dat ik langs jou mag lopen, want ik moet erbij.

Ik heb vandaag nog een boel werk te doen.'

Meneer Parker loopt langzaam op de vos af die opeens uit angst begint te piepen.

'Rustig maar, rustig maar. Ik doe jou niets, dat weet je toch? Hier is kip en hier heb jij vers water.

Nu moet ik er echt bij, ga opzij.'

Wonderwel mag meneer Parker dichterbij komen om zijn werk te doen terwijl de vos gulzig eet.

Meneer Parker blijft praten met de vos alhoewel de vos hem niet begrijpt.

Als al zijn aandacht op zijn werk is gericht, komen er mensen met een kooi boven.
De vos kruipt onder de steiger waar meneer Parker opstaat. 'Hij is niet bang voor mij, ik geef hem kip.' zegt die trots.
De hulpverleners van het opvangcentrum lopen naar de vos met een vangstok.
De vos rent weg.
Hij kruipt onder enkele steigers door naar een andere plek. Daar is het te gevaarlijk om te lopen omdat je daar naar beneden kunt vallen.

Het is geen doen, de vos is hen te slim af.
Iedereen raakt vermoeid.
'We doen het anders,' zegt iemand van het opvangcentrum: 'niemand mag de vos voeren, wij leggen voer in de kooi. Als de vos honger heeft gaat hij de kooi wel in. De deur zal dan dichtvallen.'

Na twee dagen is de vos nog steeds niet in de kooi.
De mensen reageren: 'wij wachten af, hij krijgt heus wel trek in een hapje. Morgen kijken we weer of hij erin zit.'

De volgende dag vinden zij Romeo in de kooi.
Hij heeft gegeten en het deurtje van de kooi is dichtgevalen. Hij kan er niet uit.
Als hij naar beneden wordt gebracht, klappen de bouwvakkers voor de hulpverleners.
De kooi met de vos wordt in een auto gezet en die rijdt weg.
'Ik zal hem missen,' jammert meneer Parker: 'het was net een angstige hond. Nu is alles weer gewoon op het bouwterrein. En gewoon is maar gewoon.'
De andere bouwvakkers lachen: 'het bos is beter voor een vos. Daar moet hij zijn eigen kostje bij elkaar zoeken. Kom mannen we gaan weer aan het werk.'

HOOFDSTUK 7 DE VRIJHEID.

Romeo is door een dierenarts nagekeken.
Hij mag in een grote tuin rondrennen.
Om de tuin staan hekken van gaas.
Romeo huppelt blij rond als hij opeens een andere vos
onder een struik ziet liggen.
Die vos ligt in een krulletje.
Langzaam loopt hij er op af, want je weet maar nooit.
Die vos zou wel eens gemeen kunnen zijn.
'Pst,' sist Romeo: 'wordt eens wakker?'
Voorzichtig snuffelt Romeo in de buurt van de vos.
'Hé, dat is vreemd. Ik ruik een bekende lucht.' denkt hij.

De vos draait zich pijsnel om.
'Romeo?'
'Prinses Julia, wat doe jij hier!'
'Ik ben je in Londen gaan zoeken.
Toen ik over een mooie brug liep, werd ik gevangen.
Ik had de hoop al opgegeven om jou ooit weer te zien.
Nu blijven wij voor altijd bij elkaar.
Wij gaan ver van de Koninklijke vossenburcht wonen.
Ik hoorde van mijn vader dat hij jou van de wolkenkrabber
wilde laten springen.
Gelukkig deed jij dat niet want dan was je nu dood.'
'Ik durfde niet, ik heb hoogtevrees.'
'Jij bent mijn held Romeo, ik hou van jou.'

Omdat de twee vossen veel met elkaar spelen vinden de
verzorgers het tijd om de dieren los te laten.

Weer worden de dieren in een kooi gestopt en weer moeten zij in de auto.

Als die stopt zijn zij in een groot bos.

Bomen staan dicht opeen.

‘Vooruit eruit!’

Romeo is als eerst buiten de auto. Hij holt weg.

De tweede kooi wordt opengemaakt.

‘Hoppa, jij ook!’

Prinses Julia rent razendsnel Romeo achterna.

Dan stapt de hulpverlener in en rijdt weg.

‘Joepie!’ jubelt Romeo.

‘Hoera!’ roept Julia blij.

Romeo zegt: ‘ik ga een eigen vossenhol voor ons graven, een doodgewoon vossenhol voor gewone vossen.’

‘Dan zoek ik iets te eten voor ons beiden.’ lacht de prinses.

Na een tijd is de vossenburcht klaar en de prinses krijgt daar schattige kinderen. Zij groeien op als gewone vossen.

Een eind verderop in een heel ander bos treurt de koning om zijn verdwenen dochter.

Hij heeft spijt dat hij haar niet met Romeo heeft laten trouwen. Hij heeft zijn dochter nooit meer teruggezien.

EINDE.